

קרא עלי מועד

גמרא בבא בתרא צ"ט.

ולמ"ד פניהם איש אל אחיו הא כתיב ופניהם לבית, לא קשיא כאן בזמן שישראל עושין רצונו של מקום כאן בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום.

גמרא יומא נ"ד:

אמר ר"ל בשעה שנכנסו נכרים להיכל ראו כרובים המעורין זה בזה, הוציאון לשוק ואמרו ישראל הללו, שברכתן ברכה וקללתן קללה, יעסקו בדברים הללו? מיד הזילום שנאמר כל מכבדיה הזילוה כי ראו ערותה.

מהרש"א שם: יעסקו בדברים הללו שהם דבר ערוה

שולחן ערוך או"ח סימן תקנ"ט סעי' ד'

אין אומרים תחנון ולא סליחות בת"ב, ואין נופלים על פניהם משום דמקרי מועד. כמ"ל סתק"פ

איכה א', ט"ו

...קרא עלי מועד לשבור בחורי... ארבעים בארץ נחל נכחו

נתרפאה כמעט כנסת ישראל מתחלואיה...

גמרא יומא ט' ע"ב

מקדש ראשון מפני מה חרב? מפני שלשה דברים שהיו בו: עבודה זרה, וגלוי עריות, ושפיכות דמים... אבל מקדש שני שהיו עוסקין בתורה ובמצות וגמילות חסדים מפני מה חרב? מפני שהיתה בו שנאת חנם. ללמדך ששקולה שנאת חנם כנגד שלש עבירות:

מאמר הדור תחילת פסקה י"א

יד ה' נטויה לנו בזה, אנו רואים כי בועזק הנפש נתרפאה כמעט כנסת ישראל בחלק רשום מתחלואיה המוסריים, אשר חלו בה עוונות ראשונים.

כור ברזל מצרף ומטהר היה לה הגלות הארוך האיום והנורא עם כל ייסוריו הנוראים.

אורות, אורות המלחמה ג'.

עזבנו את הפוליטיקה העולמית מאונס שיש בו רצון פנימי, עד אשר תבוא עת מאושרה, שיהיה אפשר לנהל ממלכה בלא רשעה וברבריות. זהו הזמן שאנו מקווים.

מובן הדבר, שכדי להגשימו אנו צריכים להתעורר בכוחותינו כולם, להשתמש בכל האמצעים שהזמן מביא.

הכל יד אל בורא כל עולמים מנהלת. אבל האיחור הוא איחור מוכרח, בחלה נפשנו בחטאים האיומים של הנהגת ממלכה בעת רעה. **והנה הגיע הזמן, קרוב מאוד**, העולם יתבסס ואנו נוכל

כבר להכין עצמנו, כי לנו כבר אפשר יהיה לנהל ממלכתנו על יסודות הטוב, החכמה, היושר וההארה האלוקית הברורה.

יעבור נא אדוני לפני עבדו, אין הדבר כדאי ליעקב לעסוק בממלכה בעת שהיא צריכה להיות דמים מלאה, בעת שתובעת כשרון של רשעה.

אנו קיבלנו רק את היסוד כפי ההכרח לייסד אומה, וכיון שנגמל הגזע הודחנו ממלך, בגויים נתפזרנו, נזרענו במעמקי האדמה, עד אשר עת הזמיר הגיע וקול התור ישמע בארצנו.

לכן בשעת פרידה, נעלמים הדברים הרעים ונשארת רק העין הטובה.

עמידה על הקבר, פלוני עוזב מקום עבודה.

נחזור לעניינינו: מתגלה כאן יסוד עמוק הפרידה מנקה את הדברים הארעיים ונשארים רק הדברים הקיימים יותר.

לכן עצה נפלאה לזוג בפגישות שאינם יודעים לאן פניהם מועדות, לעשות הפסקה, להיפרד.

קרא עלי מועד

עפ"י נסה להסביר את עניין הכרובים ביתר עומק.

בש"ע תקנ"ט, ד':

אין אומרים תחנון ולא סליחות בת"ב, ואין נופלים על פניהם משום דמקרי מועד.

אחד הימים בשנה שבהם לכאורה המתאים ביותר לומר סליחות ותחנון הוא ט"ב, אך פוסק שו"ע שלא אומרים בו את אלה, ומנמק כיון שת"ב נקרא מועד.

קשה שכן זהו מועד לשבור? (זו שאלה אדירה שאני מניח שהתשובה עליה היא

ת. נחדש, מועד הוא תמיד מלשון התועדות. אוהל מועד, מועד כחג – איברים שהנשמה תלויה בהם.

במובן הזה גם ת"ב הוא מועד. הוא יום התועדות ויצירת קשר.

עד עתה רבש"ע עסק בכעס על ישראל המתעלמים ממנו ולמה לי רוב זבחיכם, שבעתי עולות אילים) והנביאים צועקים, וישראל מצידם בורחים ומתעלמים מרבש"ע הלא מרפה.

ההחלטה להחריב את הבית, לצאת לגלות, להיפרד, הפכה את היוצרות.

מעתה במקום לחפש איך לברוח אחד מהשני, מתחילים שני הצדדים לדבר על געגוע, לחפש דרכים לחזור.

מיום החורבן אנחנו יושבים כל ת"ב ובוכים על הבית שנחרב, כך גם כל תיקון חצות, כל חתונה שמים אפר על ראש החתן.

פתאום האומה יושבת על נהרות בבל ונזכרת בירושלים, היא נשבעת לה אמונים

ורבש"ע מצידו דופק, שואג ג' פעמים בלילה. ועוד.

במובן הזה ת"ב הוא יום שבר גדול, אך הוא גם יום של תחילת הגעגוע.

ת"ב זהו היום בו הפסיקו הכעס והברחה והתחילו הגעגועים.

שני פנים בת"ב – מחצות.

יש בת"ב פן גדול של אבל, לכן אנו נוהגים בו מנהגי אבילות שאין כדוגמתם (ישיבה על הרצפה, לא אומרים שלום, לא אוכלים בשר ויין וכד') אך מאידך זהו יום תחילת הגעגוע, 2000

שנה של דיבורי דביקות, חיפוש וכד'.

דבר זה הסביר לי תופעה מאוד מיוחדת בת"ב.

אנו יודעים שמחצות היום מקילים בדיני האבילות – מותר להתחיל לשבת על כסא, מחליפים מצעים, מסדרים את המיטות שוטפים את הבית.

לא מצאנו כדבר הזה.

י' באב - התועדות

דבר זה עונה גם על שאלה גדולה יותר, כיצד ככל שהאש הולכת ושורפת יותר יש יותר קולות?

ת. בהתחלה היתה תחושה שמא יש חזרה מכך, אך ככל שהוברר שזה סופי החל הגעגוע.

הכרובים מעורים – ביטוי לכך שאנו בדרך למפגש חוזר

פרידה יכולה להיות דבר המסמל סוף, כאשר המטרה היא פרידה גמורה ונתק. אך כאשר המטרה היא מפגש מחדש, חידוש וניעור, יש בפרידה מימד גדול של התועדות.